

၁၀၀ လမ်းမပျံ

စိုးရှည်စာပေ...

ဒေါ်မင်းအိမ်သည် သစ်သားတံခါးရွက်ပေါ်ရှိ လူတစ်ရပ် မျက်လုံးနေ ရာလောက်မှာ အနေတော်ဖောက်ထားသော ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ဇွဲနဲ့ ဝဲနှင့် အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေကာ နောက်ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ တရစပ် သတင်းပို့နေ၏။

“တီဗွီပုံးကြီး သယ် လာပြီ . . .၊ အကြီးကြီးတော့ . . .၊ ဟော . . . ဆက် တီကုလားထိုင်တွေ သယ်လာကြပြန်ပြီဟေ့ . . .၊ ဟဲ့ ဆိုဖာဖုံးက အဖြူ ပေါ် အပြာပွင့်ကလေးတွေဟဲ့၊ တစ်ခါမှာ အဆင်နဲ့ မမြင်ဖူးဘူး၊ လှတယ် တော့ သိလား . . . ဟော . . . အဲဟိုတီဗွီပုံးကြီး ဖွင့်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ အကြီး စားကြီးတော်ရေ၊ အတော်ကြီးကိုကြီးတာ . . . အိမ်ကဟာလောက်ကို မ ကဘူး”

မေမြတ်ခမာသည် ဖန်ခွက်ပုကလေးထဲ သံပရာသီး သုံးလုံးကို ညှစ် ချနေရာမှ သံပရာသီးကုန်သွားလျှင် သူမရဲ့ လက်ချောင်းလေး ဆယ်ချောင်းကို ကော့ထောင်ကာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည် ။ လက်သ ညှိုးနီပျက်မပျက် လက်သည်းကျိုးမကျိုး၊ ဘာမှ အပျက်အစီးမတွေ့ရလျှင် ကျေနပ်သွားပြီး သံပရာရေသက်သက်ထဲသို့ ရေဘူးထဲမှ ရေအနည်းငယ် ငဲ့ချမွှေနေသည် ။

“မွေ့ရာတုံးကြီး သယ်တင်လာပြန်ပြီဟေ့ . . .၊ ဒီလှေကားကျဉ်းကျဉ်း နဲ့ ခက်ပါတော်”

“ဒေါ်မင် . . . တိုးတိုး”

မေမြတ်ခမာက လှမ်းသတိပေးကာ သံပရာရေကို တစ်ချက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့အောင်ပင် ချဉ်နေလေသည်။ ။ သူမရဲ့ သံပရာရေဟာ သကြားလည်း မပါ . . . ၊ တကဲ့ကို သံပရာရေ နှင့်ရေ အရောပဲမို့ ချဉ်သည့်ဘဝမှာ ကမ်းကုန်ပါရဲ့ ။ အရသာခံသောက်ရတာ မဟုတ်ပေ။ နည်းနည်းကလေး ဝဖိုးလာချင်သော ခါးပတ်လည်နှင့် လက်မောင်းသားများ အတွက်ဖြစ်သည်။ ။

“ဟဲ့ . . . ခမာရေ ပန်းအိုးတွေတော့ . . . ပန်းအိုး”

ပန်းသံကြားလျှင် မေမြတ်ခမာသည် အနည်းငယ်ခေါင်းစောင်းသွားကာ ပြေးပြီး ချောင်းလိုက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သူမချောင်းတာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်သိရမှာ ကိုပဲ လက်မခံနိုင်။ မေမြတ်ခမာဆိုတာ . . . လူတကာက ချောင်းရမြောင်းရ ကြည့်ရှုရသည့် အစားမျိုးထဲ ပါခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို ချောင်းကြည့်ရမည် ဆိုတာသည် ကိုယ့်လိပ်ပြာအတွက် သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ပေမဲ့လည်း တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့နေရမည့်အခန်းမှ အိမ်နီးနားချင်းသစ်ကိုတော့ ဘယ်လိုအစား ဘယ်လိုအဆင့်ထဲကလဲ သိလိုပေသေးသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်မင်းအိမ် စပ်စုနေတာကို ဘာမှ မကန့်ကွက်ပဲ သတင်းပို့တာတွေကို ဣန္ဒြေမပျက် နားထောင်ပြီး အသံကျယ်လာလျှင် သာ ‘ရှုး’ ဟန့်နေရသည်။ ။ သို့သော် တစ်ဖက်ကတော့ မကြားနိုင်ပါ။ အလုပ်သမားတွေ စကားပြောသံ မေးသံ ဖြေသံ ပရိဘောဂတွေနှင့် လှေကားလက်ရန်း အခန်းတံခါးဝတို့ ထိခိုက်ဆောင့်တိုက်တာတို့ က နားညည်းလောက်အောင် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေပါသည်။ ။

မနက်ထမင်း စားပြီးချိန်ကတည်းကစပြီး ဒေါ်မင်းအိမ် ဇွဲကောင်းနေ လိုက်သည် မှာ ညနေစောင်း လေးနာရီထိုးသည် အထိ ညနေစာထမင်း အိုး မတည်ရသေးပါ။

“ဒေါ်မင်းရေ . . .”

“ဘာတုန်း ခမာ”

“ထမင်း ချက်ပြီးပြီလား”

“မချက်ရသေးဘူး . . . ချက်မယ် . . . ချက်မယ်”

“ချက်မယ်လုပ်မနေနဲ့ . . . ကညာပြန်လာရင် ဗိုက်ဆာလွန်ပြီး အလျားလိုက် ဟပ်ထိုးတိုက်ပြီး ပြန်လာမှာ နော်၊ ချက်လိုက်ပါတော့ ဒေါ် မင်းရေ ပြီးမှ ဆက်ချောင်းတာပေါ့”

ဒေါ်မင်းအိမ်မှာ အသက်ငါးဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် အပျိုကြီးဖြစ်၍ မေမြတ်ခမာတို့ မေမေနှင့် ညီအစ်မသုံးဝမ်းကွဲလောက် တော်ပါသည်။ မေမေ မဆုံးခင်ကလေးတည်းက ဒေါ်မင်းအိမ်ကို အိမ်မှာ ခေါ်ကာ မေ မေ့ကျန်းမာရေး ဝေယျာဝစ္စတို့ အတွက် ကူညီစေခဲ့သည်။ တစ်ကောင်ကြွက် တောမှာ စိုက်ပျိုးစားနေသော ဒေါ်မင်းအိမ်မှာ ရန်ကုန်၌ ပျော်ပါသည်။ အသက်နှင့်မမျှ တစ်ခါတစ်ရံ ကလေးဆန်တက်ကာ တစ်ခါတစ်ရံ ပစ်ပစ် များ တတ်သည်။ အဒေါ်ဆိုလည်း ဟုတ်သလို ကူဖော်လောင်ဖက်ဆိုလည်း ဟုတ်ပြန်ပါသည်။

ခေါ်ကတည်းက ခေါ်ယူကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်သည့် သဘောလဲပါ သဖြင့် ကိုယ်က အစီးဘက်ကဖြစ်နေကာ အဒေါ်တစ်ယောက်ရယ်လို့ မေမြတ်ခမာတို့ ညီအစ်မက ကြောက်ရွံ့ရခြင်းတော့ တယ်မရှိပါ။ တစ်ခါ တလေ သူငယ်ချင်းလို တရင်းတနှီး ပြောဟယ်ဆိုဟယ် နေတတ်ကြလျှ

က် အချိုးမကျသည့်အခါတို့ ၌ မေမြတ်ခမာကပင် မြည်တွန် တောက်
တီးရတတ်ပါသေးသည်။ ။

ဒေါ်မင်းအိမ်၊ မေမြတ်ခမာနှင့် မေနတ်ကညာတို့ စုစုပေါင်း သုံးဦး
သောအိမ်သားတို့ ၌ ခေါင်ချုပ်အခရာ ဩဇာတည်သည် ကား မေမြတ်ခ
မာပင်တည်း။ ဤအိမ်ရဲ့ အကြီးအကဲ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဆိုလည်း မမှား
ပေ။ သန်းခေါင်စာရင်းမှာ ကိုက သူမသာ အိမ်ထောင်ဦးစီး အပေါ်ဆုံး
နေရာမှာ မဟုတ်လား။

ဒေါ်မင်းအိမ် မီးဖိုချောင်ဝင်နေခိုက် မေမြတ်ခမာက ဧည့်ခန်းထဲ ဟို
ဟာလုပ်သလိုလို ဒီဟာလုပ်သလိုလိုနှင့် တစ်ဖက်မှ အသံများကို
တံခါးကြားက နားစွင့်မိသည်။ ။ နေ့လယ်ခင်းက ဆူညံနေသော စကား
သံ ဒုန်းဒိုင်းသံတွေသည် ခုတော့ ကျဲပါးသွားပေပြီ။ လှေကားတစ်လျှောက်
က် အောက်နှင့်အပေါ်လှမ်းအော်နေသော ‘ကားကြီး ပြန်လွှတ်လိုက်
တော့’ ‘ပိုက်ဆံဆရာ . . . ပိုက်ဆံ’ ‘အောက်မှာ ဦးတင်ရှိသေးလား’
စသဖြင့် အသံတွေကိုတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရဆဲပင်။

ဟိုဘက်ခန်းကို မိသားစု ဘယ်နှယောက်ပြောင်းလာမလဲ မေမြတ်ခ
မာ မသိသေး။ သို့ပေမဲ့ ယောက်ျားသံသာကြားရပြီး မိန်းမသံ
လုံးလုံးမကြားရတာတော့ သေချာသည်။ ။ အလုပ်သမားတွေ ခေါ်သံက
လည်း ‘ဆရာ . . .’ တဲ့။ ။ ဆရာဆိုတာ တရိတသေ ယေဘူယျသဘော
ခေါ်တာပဲလား၊ ဆရာတစ်မျိုးမျိုးပဲလား။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်မည်မည်ရရမရှိပဲ ပျင်းခြောက်ခြောက်နိုင်လှ
သော မေမြတ်ခမာသည် စဉ်းစားစရာတစ်ခုရလျှင် တသီတတန်း တရှု
ည်တလျား မဆုံးနိုင်မပြီးနိုင်အောင် အတွေးကောင်းတတ်လေ့ ရှိပေသ
ည်။ ။

“ခိုး . . . ခိုး . . . ခိုး . . . ခိုး”

အပြင်ဘက်မှ ကြီးမားစွာသော တူထုသံကြောင့် ကိုယ်ကလေးပင် တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ မေမြတ်ခမာနုတ်မှ အမလေးဟု တိုးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ဟဲ့ . . . အမလေး . . . ထုလိုက်တာ”

“တိုးတိုးလေ ဒေါ်မင်း . . . ရှူး . . . ရှူး . . .”

“တူချက်က ပြင်းလွန်းလို့ ပါ . . . သူ့အမေတိုက်ထင်နေလား မသိဘူး၊ တစ်တိုက်လုံး ပြိုကျမှ ကျုပ်တို့ ပါ ကြည့်လှနေမယ်”

“အိမ်ပြောင်းတဲ့ နေ့ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ထုစရာနှက်စရာရှိတတ်တာပဲပေါ့၊ အမြဲတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

မေမြတ်ခမာက မီးဖိုဘက်လျှောက်ကာ . . . ဒေါ်မင်းအိမ်ကို နားချရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ပြင်ဘက်လောက်ဆီမှာ ဘာတွေများ ဒီလောက် ထုစရာရှိလို့ လဲ၊ တံခါးရွက်ပဲ ပြုတ်ကျသလား မသိပါဘူး”

“တံခါးရွက် ပြုတ်ကျတာနဲ့ တူထုတာ ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဒေါ်မင်းကလဲ”

“မသိဘူးလေ . . . နို့ . . . ဘာထုနေမလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“နေစမ်း . . . ငါပြေးကြည့်ဦးမယ်”

ဒေါ်မင်းအိမ် ပြေးထွက်သွားသဖြင့် မေမြတ်ခမာသည် ပွက်လာစ ထမင်းအိုးကို တစ်ချက်မွှေကာ ဆန်အခြေအနေကြည့်ရင်း စောင့်ကျန်ရစ်ရလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ခမာရေ . . . ကြားသားမိုးကြိုးအေ”

“ဘာလဲဒေါ်မင်းရဲ့ ”

“ဆရာဝန်တော့ . . . ဆရာဝန်”

“ဘာဆရာဝန်လဲ”

“ဆရာဝန်ဆိုမှ ဘာဆရာဝန်လဲတဲ့ ၊ ဟိုဘက်အိမ်ကလူဟာ ဆရာဝန်အေ၊ သံရိုက်နေတဲ့ သူပဲဆိုရင် ငယ်သေးတာပဲ။ ဒေါက်တာမောင်းသံချိုတဲ့ တော့ အောက်ကဘွဲ့နဲ့ . . . ဆိုင်းဘုတ်ကို တံခါးဝမှာ ချိတ်နေတာတော့ ခမာရဲ့ ”

“ဒေါက်တာမောင်းသံချို”

ဘယ့်နှယ်နာမည်လေးပါလိမ့် . . .။ ကြားရသည် မှာ နားဝ၌ ချိ၍ စိမ့်သွားစေသလိုပင်။

“ဘယ်အရွယ်လဲ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ မေးဟန်နှင့် စကားဆက်လိုက်လျှင် . . .

“ခမာတို့ လောက်ပေါ့၊ အင်း . . . မမှန်းတတ်ပါဘူးအေ”

မေမြတ်ခမာသည် အသက်သုံးဆယ်အတွင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မိမြဲအတိုင်း အသက်အရွယ်ကိစ္စ တွေးမိကာ စိတ်ဆင်းရဲသည် ။ ကိုယ့်ရဲ့ လက်မောင်းများ လက်ဖမိုးများကို စောင်းကာ ထောင်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည် ။ အမလေး လှလိုက်တာ . . . အပြင်မှာ ပိုလှတယ်တော့ . . . ရယ်လို့ အံ့ဩဘနန်း ချီးမွမ်းခံခဲ့ရသည့် ဘဝအခြေအနေမှ သီသီကလေးရွှေ့ခဲ့လေပြီ။

မေမြတ်ခမာသည် ကိုယ့်အလှတွေ ပျောက်ဆုံးသွားလို့ တော့ မဟုတ်
...လူတွေကိုက အကြိုက်ပြောင်းနေတာဟု ဖြေတွေးထားလိုက်ပါသည်
။ ဒီတိုက်ကို သူမပြောင်းလာကာစက သဲသဲလှုပ်အံ့ဩဘနန်း ခိုးကြည့်
ပြုကြည့် ချောင်းကြည့်တတ်ကြသူတို့ အခုတော့လည်း ရိုးနေပေပြီ။
မေမြတ်ခမာကို အမြင်ဆန်းနေမည့်သူဟာ ဟိုဘက်ခန်းက
တစ်ဦးတည်းသော လူသစ်မိသားစု ဖြစ်သည် ။ မိသားစုပါသေးသလား .
..လူဘယ်နှယောက်လဲ ... အမနာပ ဆိုတတ်မည့် မိန်းမစားမျိုးတွေ ပါ
လာမလား ... တသီတတန်း လျှောက်တွေးကာ သက်ပြင်းနှင့် မောဟို
က်နေသည် ။

“ကဲ ... ဘာထပ်လုပ်ဦးမလဲ ... ထမင်းတော့ ကျက်ပြီ”

“ကညာစားကာနီးမှ အစိမ်းကြော် ကြော်ပေးလေ၊ ရေနွေးအိုးတင်
ထားပေါ့၊ ရေကျက်အေးအတွက်”

“ရေနွေးတင်ရမှာ သိပါတယ်တော် ... ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ဘာဟ
င်း လုပ်ဦးမလဲလို့ ”

“မနက်က အာလူးနဲ့ ပုစွန်ပဲပေါ့”

“ဟင်းနည်းနေပြီ ... ပုစွန်ကလည်း ပါလေကာ ရေကျဲဖြစ်နေပြီ”

“အမလေး ဒေါ်မင်းရေ . . . နောက်တစ်ခွက်ထပ်ချက်ဖို့ စိတ်ကူး
တောင် မယဉ်နဲ့ ၊ ဆန်ဆီ ငရုတ်ကြက်သွန်မပါဈေးဖိုး တစ်နေ့သုံးရာဆို
ရင် ... တစ်လ တစ်သောင်းနားကပ်ပဲ၊ ဒီထက်လည်း ဟင်းဖိုးပိုမသုံးနိုင်
တော့ဘူးနော်၊ အပိုဗာဟီရ ... ကညာ့မုန့်ဖိုး ... ကားဓာတ်ဆီဖိုးတွေနဲ့
တစ်လကို ပိုက်ဆံလေးသောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်မည်အောင် ညှစ်သုံးရတာ ...
အဝတ်အစားလည်း အရင်လိုမဝယ်ရပေမဲ့ စရိတ်တွေက တက်လိုက်
တာ . . . ဒေါ်မင်းကို ဘာဟင်းချက်ချက် ချေးမများ ဘူး . . .

သုံးရာမကျော်ပါစေနဲ့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါတော် . . . ထပ်မချက်ပါဘူး . . . တကတဲ စိတ်ကူးယဉ်မိတာ မှားပါတယ် . . . ညည်းတို့ စားဖို့ ပါအရယ် . . . ဟင်းမလှလို့ ပါ”

“လှလှမလှလှ . . . ဘောင်ထဲကပဲ စားရတော့မယ်ဒေါ်မင်း၊ အရင်လို ဝင်ငွေကကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အရင်ကဝင်ငွေ အရင်ကကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ တစ်နေ့ဟင်း ဆယ်မျိုးလောက် ဗုံးပေါလအော ချက်စားလာကြတဲ့ ဘဝကို မေ့လိုက်တော့”

ဒေါ်မင်းအိမ်က မဲ့ကာရွဲကာ ခေါင်းညိတ်လိုက် ပခုံးတွန့်လိုက် လုပ်နေသည် ။

“အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် ဒေါ်မင်းရေ”

“ဘယ်လဲ၊ ကညာက ဒီနေ့စပီကင်လေ၊ လမ်းလျှောက်ပြန်တဲ့ ဟာလေ”

“ကညာကြုံမလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုကျော်ဆီသွားမလို့ လဆန်းတာ လေးရက်ကျော်ပြီ . . ခုထိ ငွေတိုးမလာသေးဘူး၊ ဆုံးမှာ များ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဒါလေးပဲရှိတာ၊ ဆုံးရင်သွားရော . . . သူယုံလို့ ချေးထားရတာ ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ . . . အတိုးတောင်းပေးဖို့ သွားပြောရဦးမယ် . . . သူ့မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ သူတောင်းပေးမှ ”

“ဟုတ်ပါတော် . . . ဆုံးမှာ ကြောက်ရရင်လည်း တခြားတစ်ခုခုပြောင်းစမ်းကြည့်ပါလား ခမာရယ် . . . ညည်းအစား ကျုပ်လည်း ရင်ထိတ်ပါတယ်”

မေမြတ်ခမာသည် အပေါ်ထပ်တက်ကာ အဝတ်အစားလဲသည် ။ မျက်နှာကို အကျင့်ပါနေသဖြင့် အသေးစိတ် ပြုပြင်ခြယ်မှုန်းလို့ မပြီးပြန်။

သူမ အပြင်တစ်ခါထွက်မည်ဆိုလျှင် တစ်နာရီခွဲခန့်နီးပါး အချိန်ကုန်လေ
သည် ။ နှုတ်ခမ်းကိုလိုင်းကွပ်ရင်း . . . စိတ်တိုင်းကျလျှင် မှန်ထဲ တမေ့
တမြော ကြည့်ကာ ငိုနေမိသည် ။

*